

סיגל פלד דריאל

גשר

לְעֵתִים הַנֶּפֶשׁ כּוֹשֶׁלֶת
וְהַגּוֹף מוֹשִׁיט לָהּ יָד.
לְעֵתִים הַתְּהוֹמוֹת עֲצוּמִים
וְעוֹד שְׁמַיִם נִפְתָּחִים.
אֶתְמוּל הַתְּרוֹמַמְתִּי לְגֶשֶׁר
וּמְכַאֲוֵי עֲבְרוֹ תַחְתִּי.

כפיות

עֶקֶב מְכַנֵּף בְּכַף
רָגֵל; שׁוֹק בְּסִהָר
יָרֵךְ; אֶגֶן
בְּאֶגֶן; גּוֹ
בְּטַבּוֹר; חֶזֶה
בְּשִׁכְמוֹת; נְשִׁיפָה
בְּשִׁאיפָה.

בְּשִׁקֵּעַ שְׁבִיץ
צְוֹאֲרָה לְעֶרְפִי
צְפוּרִים נוֹדְרוֹת
בְּנוֹ קֶזֶן.

גופי יפוג. יש מחשבות שכולנו מכירים, גופי יפוג וגם כל שאר הגופים הרגילים לכאורה, אלו שיכולים שלא להיות רקדנים. וגם גופם יתפוגג כ־fog.

בהגדרה הוויקיפדית של ריקוד כתוב שזו נחשבת לאמנות נחותה מבין האמנויות, בהיותה עממית – גם מכיוון שאינה דורשת השכלה או חומרי גלם; ואילו אני – הרקדנית שחשה משכילה בגופי ובתאי, שחומר הגלם שלי הוא הגוף עצמו – מתקוממת נוכח האמירה הזו. אינטליגנציה אינה מופגנת אך ורק באמצעים חיצוניים לגוף עצמו. הידע שלנו צבור בתאים שלנו, בחוויה הקינטית, הסומטית, באופן שבו אנו זוכרים ומזהים חומר תנועת, במוזיקליות שלנו, בניסיון הקולקטיבי האנושי של תנועה זזה ומשותפת למספר אנשים, של חלוקת מרחב עם גורמים נוספים, בראייה שלנו את הכוריאוגרפיה של החיים, במחשבה המסועפת של החלל הפנימי שהוא אנחנו. יש כל כך הרבה ידע פוליטי, חושי, מנטלי בגוף הרוקד, בגוף החושב תנועה, הממציא ריקוד, היודע חלל.

אילולא נחשב העממי ל'נחות', היה הרקדן חש שלם להשיב "אני רוקד" על השאלה "במה אתה עוסק?" "אני רוקד" – בלי להוסיף וכמעט להתנצל: ומלמד, ומטפל ויוצר, וכותב, ומלווה תהליכים ועוד ועוד, שהרי אותה תודעה מרובדת (אותו שכל לא 'נחות') שוכנת תמיד בגוף. וגם אלו שרוב יומם עוסקים בחשיבה תיאורטית, חיים, הווים גוף כזה. גופם אולי עמום יותר במודעות שלו, בחיות שלו, אבל הוא בדיוק אותו גוף שכולנו מכירים, על כל איבריו. כי כולנו נולדנו גוף ונמות גוף ונפוג.

